

radikale og det moderate Venstre indbyrdes —, saa forstaar jeg ikke, at de Konservative med saa let et Sind har opgivet Importreguleringen. Naar enhver kan se, at de ikke har faaet erhvervspolitisk Ækvivalent derfor, og naar i de paagældende Industrier og navnlig den Industri, som det er gaaet værst ud over, Skotøjsindustrien, saavel Arbejdsgivere som Arbejdere, egentlig er enige om, at der ikke er Tale om noget erhvervspolitisk Ækvivalent, saa ser jeg ikke rettere, end at jeg, idet jeg paaberaaber mig alle de Betragtninger, der er gjort gældende af de konservative Ordførere i Løbet af de sidste 3—4 Maaneder, og idet jeg henholder mig til, hvad Arbejdsgivere og Arbejdere i det paagældende Fag er mest interesseret i at se virkeliggjort, vil handle ret ud fra et konservativt Synspunkt ved at stemme for Socialdemokraternes Ændringsforslag. Jeg ved jo meget godt, at det bliver ikke vedtaget . . .

Formanden: Det ærede Medlem maa vide, at der foreligger ikke et saadant Ændringsforslag.

Holstein: Men ikke desto mindre tror jeg, at det er den Vej, Socialdemokraterne har anvist, som er den rette, og den vil jeg stemme for, og naar . . .

Formanden: Det kan det ærede Medlem ikke komme til, thi et saadant Ændringsforslag foreligger ikke, det er forkastet ved Lovforslagets anden Behandling.

Holstein: Jeg bøjer mig, jeg har jo selv været med til at stemme for det ved anden Behandling. Men jeg vil altsaa her ved tredje Behandling fastholde, at det var det, man fra et konservativt Synspunkt burde have ført igennem, og da dette ikke er lykkedes, er der for mig ikke anden Vej at gaa end at afholde mig fra at stemme for det Lovforslag, som nu foreligger. Men selvfølgelig vil det være bedre, at det føres igennem, end at der overhovedet ikke opnaas noget Kriseværn for de nødstedte Industrier. Dog vilde de Konservative have gjort vel i ikke at give efter, som de har gjort overfor Venstre.

Pinstrup: Min Stilling til dette Lovforslag, den saakaldte Krisetold, er, ligesom min Stilling var til Indførelsen af Importreguleringen, om end jeg erkender, at Importregulering var den værste Form for Beskyttelse. Jeg billiger ikke den Politik, der ligger til Grund for saadanne Foranstaltninger. Den tilslører de rene Linier, og i en Tid, da ikke de politiske, men da de økonomiske Spørgsmaal vil sætte Skel i Politik, mener jeg, at et frihandelsvenligt Parti som Venstre ikke Gang efter Gang kan lade sig trække bort fra sin egen Vej for at hjælpe et stærkt beskyttelsesvenligt Parti til at holde sammen og til Resultater, som Industrifløjens indenfor dette Parti er tilfreds med. Jeg vilde ønske, at Venstre havde fulgt min Betragtning, som var den, at vi skulde om fornødent have taget Valg i sin Tid i Stedet for at følge de andre Partiers Ønske om Indførelse af Importreguleringen. Noget lignende gælder nu overfor Krisetolden. Jeg ønskede Valg den Gang — fordi jeg var vis paa, at al den Sladderpolitik og Bagmandspolitik og Dagsordenpolitik, som vi har haft i denne Samling, kunde være helbredet, naar vi var kommet ud til Valgets friske Liv. Jeg ønskede endvidere Valg, fordi jeg følte mig vis paa, at dette Valg vilde have ført os et stort Skridt frem mod dette at gøre Venstre til langt det største Parti i Rigsdagen, til det store Centrumsparti, til det Mellemparti, jeg har talt om adskillige Gange, og som jeg nu for nylig ser, at en radikal Folketingsmand, det ærede Medlem Hr. Heilesen, ogsaa har kaldt paa; og naar det ærede Medlem Hr. Heilesen har kaldt paa dette, maa det naturligvis have været ud fra samme Betragtning, at han vilde have, at der skulde skabes et Venstre, der kunde være blevet det store Mellemparti, thi det ærede Medlem Hr. Heilesen kunde selvfølgelig ikke tænke paa, at det skulde kunne være det radikale Parti, der kunde blive dette. Jeg ser dette som den eneste Mulighed for at bevare taalelige, parlamentariske Forhold herhjemme, at vi faar Venstre gjort til et saadant Parti, der skulde være saa stort, at ikke to af de andre Partier kunde danne en Flertalsregering udenom dette, og jeg frygter for, at hvis det ikke sker, vil dansk Politik ende i Kaos som Følge af